

Ορθόδοξη

1,5€

5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2023 | ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 400

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

16 Συνέντευξη

Κύπρος: Μαθητεία αγιότητας κοντά στον Φίλιππο, στον Γιωργάκη και τον Στέλιο

Από τον ΓΙΑΝΝΗ ΖΑΝΝΗ

Ο Δρ Χαράλαμπος Μπούσιος

Το γιογραφία στο επάγγελμα των Φιλοσόφων, που αναπαριστά τους αγνοούμενους της Ξελαστίμης

Το εκκλησάκι που επισκεπτάται ο Φίλιππος σαν παράλι της Ξελαστίμης

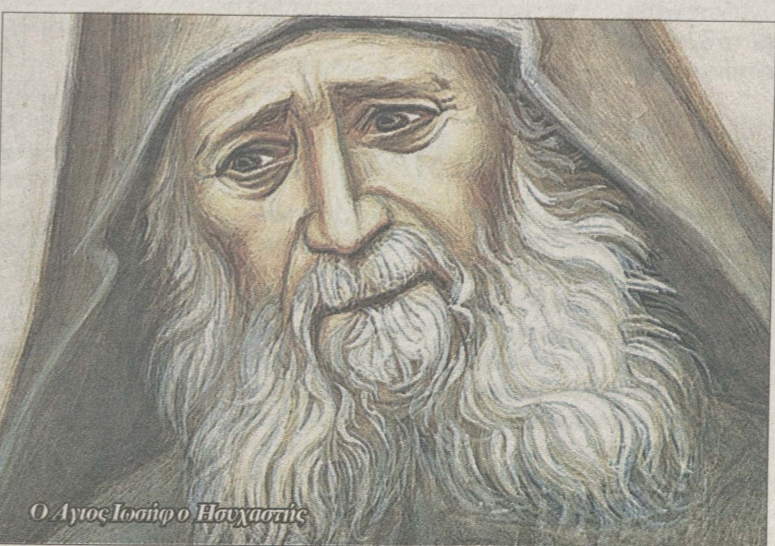
Το σπίτι της οικογένειας του Γιωργάκη στο Αυγόρου

Ο Στέλιος Πησάς

Άποψη της Λεμεσού

Ο Άγιος Ιωσήφ ο Ηουχαστίης

Ο γελαστός 20χρονος στο κρεβάτι του πόνου, η θυσία των οικείων του και ο επί 30 χρόνια παράλυτος που δημιουργεί μουσική με το ένα δάχτυλο του χεριού του

Θυμάστε κάποιο περιστατικό που να σας εντυπωσίασε περισσότερο από τη μαθητεία σας αυτή; Κάποτε επισκέφθηκε τον Φίλιππο κάποιος με πολλά οικονομικά προβλήματα. Ήταν ολωοδιόλου δοσμένος στο δικό του πρόβλημα και, μη δίνοντας καμία σημασία στα χρόνια προβλήματα υγείας του Φίλιππου, δεν του απύθυνε τον παραμικρό παρηγορητικό λόγο, διεκτραγωδούσε μόνον τα οικονομικά του προβλήματα. Κάποια στιγμή, ο Φίλιππος του είπε: «Αδελφέ μου, αλλάζουμε, να έρθω εγώ στη θέση σου και να έρθεις στο αναπηρικό καροτσάκι μου.» Η απάντηση αυτή ήταν η πιο παιδαγωγική απάντηση όχι μόνο για τον συνομιλητή του, αλλά και για όλους, που δεν θέλουμε να ξεπερνάμε τον εαυτό μας και εγκλωβιζόμαστε στις αδυναμίες μας.

Παναγιώτη, της γιαγιάς του και των τεσσάρων αδελφών της Ανδρούλας και των οικογενειών τους, που τρέχουν σαν τις μέλισσες ν' αποθέσουν το νέκταρ της αγάπης τους στην κυψέλη του κρεβατιού. Χρόνια τώρα ο αγώνας τους παραμένει ίδιος, νύχτα και μέρα. Και όμως, ποτέ κανένας δεν τους είδε στενωχωρημένους ή κουρασμένους! Και ζώντας σε ένα τόσο γελαστό περιβάλλον, και ο ίδιος ο Γιωργάκης «διδάσκει» τους επισκέπτες του με τη γλυκύτητα που εκπέμπει το προσώπιό του. Ο Γέροντας Γαβριήλ τον παρομοιάζει με τον πολικό αστέρα, γύρω από τον οποίο περιστρέφονται κατά παράδοξο τρόπο τα άλλα αστέρια της Μικρής Αρκτού, δηλαδή τα μέλη της οικογένειάς του.

Πράγματι, μεγάλη πνευματική ωφέλεια. Και, προφανώς, ο Φίλιππος είναι μόνον ένας εξ' όσων μαθητεύσατε... Σωστά. Και μένουμε ακόμα στον Αυγόρου. Μια άλλη αξιολογία μαθητεία ήταν σε ένα σπίτι γεγονικό από τον Φίλιππο. Ένα σπίτι της χαράς, όπου βασιλεύουν τα χαρούμενα πρόσωπα όλων των μελών μιας οικογένειας, πρόσωπα στα οποία δεν αποτυπώνεται η παραμικρή θλίψη, καρδιές κενωτικές αγάπης. Μιας οικογένειας προσφοράς και θυσίας, που δεν γνωρίζει κόπους, αλλά μόνο προσφορά διακονίας στον μικρό τους Γιωργάκη, που κάποιο αυτοκινητικό δυστύχημα όταν ήταν πέντε ετών τον καθήλωσε στο κρεβάτι του πόνου. Σήμερα ο Γιωργάκης, πάντα γελαστός και ο ίδιος, πάνω από 20 ετών πα, δέχεται τη θαλπωρή των γονιών του, της Ανδρούλας και του

Δεν μιλήσαμε όμως για τη Λεμεσό. Τελευταίο αφήνω τον Στέλιο Πησά, τον παράλυτο της Λεμεσού με τις περγαμινές της μουσικής τελειότητας, που συγκινεί τις καρδιές και τις εισάγει όχι σε μεγάρα μουσικής, αλλά σε συμφωνίες αγέλων. Τριάντα χρόνια αναπηρίας, δεκαπέντε στο καροτσάκι και άλλα τόσα στο κρεβάτι, από πέντε ετών. Σήμερα ανανιέει μόνο με αντισυνεστία και μπορεί να κινήσει μόνο το ένα δάχτυλο του χεριού του. Κι όμως, αγωνίζεται και μας χαρίζει μοναδικές μουσικές δημιουργίες, που τέρπουν και ευφραίνουν.

Η περιήγησή μας στην Κύπρο της φανεράς και αφανούς αγιότητας κάπου εδώ τελιώνει. Οχι όμως και οι περπτώσεις των κρυφών αγίων του καιρού μας, οι προσευχές και το παράδειγμα των οποίων στηρίζουν τον κόσμο.

«ΟΤΑΝ Η ΧΑΡΗ ΕΝΕΡΓΗΣΕΙ, ΤΟΤΕ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΕΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

ΚΑΙ ΜΙΑ και αναφορά μας στη μαθητεία της αγιότητας περιηγήθηκε στην πνευματική, νηπτική Κύπρο, θα κλείσουμε με τα λόγια του Αγίου Ιωσήφ του Ηουχαστί, όπως τα μεταφέρει ο Κύπριος μαθητής του, ο μακαριστός Όσιος Γέροντας Ιωσήφ ο Βατοπαιδίνος, στο βιβλίο του «Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ηουχαστίς»: «Όταν η Χάρη ενεργήσει στην ψυχή του ευχόμενου, τότε τον πλημμυρίζει η αγάπη του Θεού, ώστε να μην μπορεί να αντέξει άλλο αυτό που αισθάνεται. Στη συνέχεια αυτή η αγάπη στρέφεται προς τον κόσμο

και τον άνθρωπο, τον οποίον αγαπά τόσο, ώστε να θέλει να πάρει επάνω του όλο τον ανθρώπινο πόνο και τη δυστυχία για να απαλλαγούν οι άλλοι... Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά της αγάπης, που τα προκαλεί και τα δραστηριοποιεί η προσευχή. Γι' αυτό όσος πρόκοιμα στην προσευχή δεν παύουν να εύχονται υπέρ όλου του κόσμου. Σε αυτούς ανήκει ακόμα και η παράταση της ζωής του -όσο και αν αυτό φαίνεται παράδοξο ή τολμηρό, και να ξέρετε ότι, αν αυτοί εκλείψουν, τότε θα έρθει και το τέλος αυτού του κόσμου».

Οι δύο πρώτοι μήνες της άνοιξης, ο Μάρτιος και ο Απρίλιος, είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με τη νεότερη Ιστορία της μαρτυρικής Κύπρου: Στις 3 Μαρτίου του 1957 πέφτει ηρωικά μαχόμενος κατά των Άγγλων αποικιοκρατών ο σταυραετός του Μαχαιρά, ο Γρηγόρης Αυξεντίου. Δέκα μέρες αργότερα, στις 13 προς 14 Μαρτίου, απαγχονίζεται ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης. Όσο για τον Απρίλιο, ήταν ο μήνας που άρχισε ο απελευθερωτικός αγώνας της ΕΟΚΑ, την 1η Απριλίου του 1955. Όλος εκείνος ο αγώνας, η θυσία των Ελλήνων της Κύπρου, αποτελεί μια από τις ενδοξότερες αλλά και τις πιο ευγενικές σελίδες της Ιστορίας του Ελληνισμού. Ωστόσο, επλέξαμε, αντί επιστημονικού αφιερώματος στον κυπριακό αγώνα της ανεξαρτησίας, να εστιάσουμε σε μια άλλη πλευρά της Κύπρου: τη μυστική αγιότητα, και μάλιστα τη σύγχρονη. Αυτή, άλλωστε, υπήρξε και η προφορά των μαρτύρων του 1955-59.

Ο καθηγητής Χαρ. Μπούσιος μιλά για την εμπειρία του κοντά σε σύγχρονους αγίους, ανθρώπους του μόχθου, αγωνιστές της ζωής, ασθενείς και ανήμπορους, αθλητές του καθημερινού στίβου, που μας μαθαίνουν πώς, να αφυπνιζόμαστε από τον λήθαργο του εγωκεντρισμού μας

Νομίζω πως όλοι πρέπει να αισθανόμαστε μαθητές, όση γνώση κι αν έχουμε, όσο κι αν κατέχουμε καθηγητικές θέσεις. Ο λόγος του Χριστού είναι ξεκάθαρος άλλωστε: «Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἰς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός». Η επιδίωξη της μαθητείας, λοιπόν, κρίνεται επιβεβλημένη για την πνευματική πρόοδο και την προκοπή, αλλά και για την αύξηση της αρετής και της ολοκλήρωσης της προσωπικότητας σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού.

Να προσδιορίσουμε το είδος της μαθητείας για την οποία μιλάμε; Ασφαλώς! Μιλάμε για μαθητεία δίπλα σε ανθρώπους του μόχθου, αγωνιστές της ζωής, αγίους ασκητές, δίπλα σε ασθενείς και ανήμπορους, δίπλα σε πολύπειρους αθλητές του καθημερινού στίβου, σε πνευματικούς αδελφούς με έντονες υλικές δυσχέρειες, που μας κάνουν να λησμονούμε τα προσωπικά ή οικογενειακά μας προβλήματα και να αφυπνιζόμαστε από τον λήθαργο του εγωκεντρισμού μας.

Κάνατε λόγο όμως και για μαθήματα αγιότητας από καθημερινούς ανθρώπους του μόχθου ή του πόνου... Πράγματι. Η μαθητεία μου δίδαξε σε τέτοιους ανθρώπους, δίπλα σε ανιάτα αδελφά μας, νέους ανθρώπους που είναι δεμένοι πάνω στο κρεβάτι του πόνου ή στο αναπηρικό καροτσάκι, θα έλεγα ότι αποτελεί σεμινάριο μεταπτυχιακών σπουδών, με ανεξίτηλο χορηγούμενο τίτλο την εγκατάλειψη κάθε κοσμικής φροντίδας και μέριμνας και της επιδίωξης της ουράνιας αγαλλίας. Μια επίσκεψη στον Αυγόρου, στην επαρχία της Αμμοχώστου, ή στη Λεμεσό αρκεί για να νιώσεις ότι η γνώση του πόνου και της θλίψης οδηγούν σε ατελείωτη χαρά και δοξολογία του ονόματος του Χριστού για ό,τι μας χαρίζει πλουσιοπάροχα και διαφεύγει την προσοχή μας. Γιατί συνήθως δεν βλέπουμε τι έχουμε, αλλά τι μας λείπει. Και χωρίς να σκεπτόμαστε την ευτυχία του σήμερα, ζούμε την αγωνία του άφρονος πλουσιού για ένα αύριο που δεν γνωρίζουμε.

Αναφερθήκατε σε δύο συγκεκριμένους περιηχτές. Αυγόρου και Λεμεσού. Προφανώς συνδέονται με συγκεκριμένα πρόσωπα που γνωρίζατε εκεί. Να αναφερθούμε λίγο σε αυτά; Βεβαίως. Και θα αρχίσω με του Αυγόρου. Με τον χαριτωμένο και εξαυλωμένο Φίλιππο, που κυριολεκτικά έδωσε αίμα για να λάβει πνεύμα. Κάθε φορά που τον επισκεπτόμαστε, μαθητεύουμε στην υπομονή, στην αρετή που ανυψώνει σε σφαίρες πνευματικής τελειότητας. Ο Φίλιππος είναι τετραπληγικός. Τον συναντούμε πάντα εύχαρη, με έναν λόγο πνευματικής οικοδομής να απευθύνει στους συνομιλητές του. Βλέπει τη ζωή στην προοπτική της αιωνιότητας και μας μεταδίδει το μήνυμα αυτό της αιωνιότητας, της οποίας γεύεται ο ίδιος από τότε που τους καρπούς της με έναν άρρητο πνευματικό τρόπο. Αυτούς τους καρπούς που του δίνει ο Κύριος, ως αναπλήρωση της στέρησης των υλικών απολαύσεων των νέων αλλά και των ώριμων ανδρών της ηλικίας του. Αντιμετωπίζει με υψίστη υπομονή τους καθημερινούς πόνους, χωρίς να ζωγραφίζεται στο όμορφο, νεανικό πρόσωπό του η παραμικρή θλίψη, αλλά μόνο τη χαρά. Μια χαρά που πηγάζει από τον πλούσιο και καλλιεργημένο ψυχικό του κόσμο, κατά τον αποστολικό λόγο: «Εὐχάριστοι γίνεσθε». Τον λόγο που του ψιθυρίζει να κρύβει στα ενδόμυχα της καρδιάς του τις θλίψεις του, να μη λυπηθεί κανέναν από τους γύρω του. Κάθε φορά που τον επισκέπτομαι, πέραν της πνευματικής ωφέλειας που αποκομίζω από αυτόν, δίνω εξετάσεις για την απόκτηση του ποθεινού καλέσματος: «εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ παστὲ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Είχα διαβάσει πρόσφατα ένα ιδιαίτερα καλλιτέπεια κείμενό σας με τον τίτλο «Μαθητεία». Θα θέλατε να μας πείτε καταρχάς γιατί επιλέξατε έναν τέτοιο τίτλο;

Ο μακαριστός Όσιος Γέρον Γαβριήλ Αιγιοβαρνάβη

Είχατε αναφερθεί σε εκείνο το κείμενό σας σε ανθρώπους που είχατε γνωρίσει στην Κύπρο. Θα θέλατε να αναφερθούμε σε αυτούς; Κάθε φορά που βρίσκομαι στην πολύπαθη Μεγαλόνησό μας προσπαθώ να μαθητεύω στην αγάπη, στην προσφορά, στην ψυχική κένωση, στην υπηρεσία των άλλων, στην υποποιο ταπεινωση που μας οδηγεί στον δρόμο της σωτηρίας. Και το οφείλω στον μακαριστό γέροντά μου Γαβριήλ Σιόκκορο, του οποίου η πνευματικά καθοδήγηση και οι συμβουλές όχι μόνο με βοήθησαν πνευματικά, αλλά και με δυναμώ-